

Csokonai Vitéz Mihály

A kevély

Nézd csak azt, ki amott sétálgat kevélyen,
Mindent megvét s útal szemeivel mélyen.
Felemeli orrát a többiek felett,
Öblös vitorlája hajt igen nagy szelet.
Ezt mihelyt valami szellő megmozgatja,
Azonnal kétfelé büszkén fintorgatja.
Fel sem vesz senkit is nagy rátartóságban,
Mintha csak ő volna ember a világban.
Sajnálja a földre bocsátni lábait,
Útálván a véle testvér föld porait.
Sőt büszke lelkének az esik terhére,
A Teremtőt azért veszi crisisére;
Hogy amely levegőt a szegény kilehell,
Úri tüdejének színi ugyanazt kell. -

Emberek! vagy hérók légyetek s istenek,
Ha kevélységtekkel lehettek ilyenek;
Vagy légyetek vélünk emberecskék ti is,
Így több becsületet fogunk adni mi is.
Mely nagy balgatagság, csak embernek lenni,
Mégis a hasonló embert fel sem venni!
S azzal, hogy valaki másikat megvetett,
Azzal pretendálni tőle becsületet.
A becsület olyan dögpárának langja,
Mint a lidérc, melyet szűl a sír barlangja.
Aki ezt kergeti, elrepül előle,
S azt szokta kísérni, aki szalad tőle.
Az embernek igen kényes természeti,
S magát megvettetve látni nem szereti. -
Mit nyér hát, ki mindent odavét oktanul?
Őtet is megveti minden: s kárán tanul. -
A kevélység csupán a bolondnak gondja;
Úgy van! mert a kevély a világ bolondja.
Hát a világnak lly bolondja sok van-é? -
Hogyne! sőt a világ az lly bolondoké:
Sőt már a kevélyek oly nagy számmal vannak,

Hogy aki nem kevély, már azt tartják annak.
Tarka luftballonok! lebegő árnyékok!
Gyermekségből támadt fényes buborékok!
Lám a nemes ércek mind fenékre szállnak,
Mikor az otromba tökök fenn úszkálnak.